

Ν.Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

ΠΑΡΟΝΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Επίσης διασπο-
ρώσει των όδων
Πειραιώς και Γε-
ρανίου, αριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Εν Αθήναις	έτησία Δρ. Ν. 8
" "	έξαμην. " " 3
" ταίς έπαρχ.	έτησία " " 10
" " "	έξαμην. " " 6
" τῶν έξω-ερ.	έτησία Φρ. 15

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

• Η Καλλόνησος (Isola Bella) εικών — Οι Άδρατοι υπό Ο. Φερε
— Ρισσαίδες Παρθέναι ή Σαρκαι των Μηδονιστών — Νεκρολογία,
Στέρχοι Σέρμπας — Paris-Murcia, αὐτόνομα, κείμενον, εικώνες
— Μυσία Όσα ή τα νεώτε,α των τεχνών, έπιστημών και της φιλο-
λογίας — Βιβλιογραφία — Άδεις αίνεματος κτλ.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ

Εν Αθήναις	Διπ. 10
" έπαρχίαις	" 15
" τῶν έξω-ερικῶν	" 25
Φύλλα προηγούμενα	" 50

Καλλόνησος; (Isola Bella).

ΟΙ ΑΔΡΑΤΟΙ

II

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡ ΠΕΤΡΟΥ

ΥΠΟ

ΟΤΚΑΒΙΟΥ ΦΕΡΕ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

• Η κατ' Όλον Ιρευνα.

(Συνέχεια)

Εν τούτοις ή καταγίς εξηκολούθη
επιτεινομένη, χωρίς να έλπίζη τις ότι
ηδύνατο μετ' ου πολὺ να κοπάσῃ.

Ό έρμητικὸς άνεμος τῆς θαλάσσης

πλήττων τὰ πυκνά φυλλώματα των
δένδρων τῆς κοιλάδος ἀπετέλει ἀπαι-
σίαν βοάν. Τὰ μεγάλα δένδρα, κλίνοντα
εἰς ἄκρων τὸ ἔδαφος διὰ των κλάδων
των.

Χαίρετε κατάλευκοι περικνημίδες,
κομφά ύποδήματα, μακροί γυροί γυ-
ναικειών ένδουμάτων. Τὸ βορβορώδες
ὕδωρ, ὀρμητικῶς ρέον κατερρύπανε
πάντα ταῦτα, εἰς ὧν τὴν έτοιμασίαν
έβδομάδα ὅλην αἱ ταλαίπωροι εἶχον
καταπνελώσει. Χαίρετε μακράι ταινίαι,
πτερὰ καὶ ἑτερα εἰλαφρολογήματα τῆς
γυναικειᾶς πολυτελείας ἀνηλεῆ επέ-
πιπτον κατ' αὐτῶν τοῦ βορβορίου τὰ

στίγματα. Γενική ταραχή, γενική σύγ-
χισις, γενική φυγή θεατῆς τις ἡδύ-
νατο λίαν εὐλόγως, να ἀποκαλέσῃ τῆς
φευγούσας, στρατὸν Νυμφῶν τὴν ἐπιού-
σαν έρωτικοῦ Βατερλώ.

• Η Πετροῦλα καὶ ή Γενεζιέβη μετὰ
μεγάλου κόπου κατορθώσασαι ν' ἀνα-
μιχθῶσιν εἰς τὸ φεῦγον πλήθος, έσπευ-
δον, τρέμοντας ἐκ τοῦ φόβου καὶ τῆς
βροχῆς, πρὸς τὴν πόλιν, εἰς τὸσον
ᾧστε ὁ Βαλεντίνος τὰς ἀπώλεσεν ἐκ
τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ προσεπάθη ἐτι
ἐν μέσω τοῦ κυκεῶνος ἐκείνου να τὰς
ἐπανεύρῃ.

• Η σύννοια, τὸ θλιβερόν τοῦ Καίσα-

ρος, ἐνεποίησαν θλίβεράν αἰσθησιν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Γενεδιέθης. Ἡ δριμυτέρα συμφορὰ δὲν θὰ τὴν ἐλύπει τόσον, ὅσον ἡ σιωπηλὴ τῆς ὁδῶν του ἔκφρασις τοῦ ἀγαπῶντος αὐτὴν ἐργάτου. Κατεδίκαζεν ἑαυτὴν ὡς ἄδικον καὶ σκληράν. Ἐνόει ὅτι ἐκεῖνος ἠσθάνετο πρὸς αὐτὴν αἰσθημα εἰλικρινῶς τρυφερόν καὶ ἐκείνη τὸ ἀπέριπτε.

Αἱ σκέψεις καὶ οἱ ἔλεγχοι οὗτοι πῦξανον τὴν ἐνδόμυχον ταραχὴν τῆς ἡν, ὡς γυνή, ἐδοκίμαζεν ἐκ τοῦ σκότους, τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ψύχους.

Ἐβάδιζε ταχύτατα παρὰ πύρροντα ἐκ τοῦ βραχίονος τὴν Πετρούλαν, ἥτις ἔρριπτε περίτρομος τὰ βλέμματά της γύρω, ἀναιμῶντα καὶ φοβούμενη νῆαν τινὰ κίνδυνον.

Δὲν ἐδράδυνε νὰ τρομάξῃ ἀληθῶς.

Δύο ναυτικοί, μεθυσθέντες ἐκ τοῦ ἀφθόνου μελίτου, ἐνῶ αἱ δύο νεάνιδες ἐβάδιζον, τῆς ἔφραξαν τὴν δίοδον.

— Κύριοι!... φίλοι!... πρὸς Θεοῦ!... σὰς καθικετεύω, ἀνέκραξεν ἐντρομος ἡ Γενεδιέθης.

Σαρδῶνιος γέλως ἠκούσθη ὡς ἀπάντησις εἰς τοὺς ἱκευτικούς τούτους λόγους, ὅτε, ἀνθρωπός τις, ὃν οὐδὲ εἶχον ἴδει οὐδ' ἀκούσει ἐρχόμενον καὶ μακρόθεν συνοδεύοντα αὐτάς, προχωρῶν πρὸς τοὺς μεθύουσας, τοὺς ἐχώρισε καὶ σύρων τὸν μὲν ἐκ δεξιῶν τὸν δ' ἐξ ἀριστερῶν, τοὺς ἠνάγκασε ν' ἀφήσωσιν ἐλευθέραν δίοδον εἰς τὰς καταπεπληγμένας νεάνιδας.

— Ὅπισω!... ἀνέκραξε βροντωδῶς. Θέσιν! Θέσιν διὰ τὰς κυρίας! Μὴ ἐγγίση τις τὰς νέας αὐτάς εἰδ' ἄλλως τὸν πνίγω!...

Ἦτον ἡ φωνὴ τοῦ Καίσαρος.

Χάρις εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην βοήθειαν, αἱ δύο ἄφρονες κατόρθωσαν νὰ διαφύγῃσι τὸν κίνδυνον τοῦτον, καὶ ἐξακολουθήσασαι τὴν πορείαν των δὲν ἐσταμάτησαν ἢ πρὸ τῆς πόλεως.

Τὸ ὠρολόγιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ἐσήμαινεν ἐννάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν τῆς ἑσπέρας, τοῦτέστι ὥραν προκεχωρηκυῖαν. Ἐχωρίσθησαν ἐν τάχει, διευθυνομένη ἐκάστη εἰς τὴν οἰκίαν της.

Αἱ ὁδοὶ ἦσαν βεθυθισμέναι εἰς τὸ σκότος καὶ ἐντελῶς ἔρημοι. Ἡ Γενεδιέθης ἡ καρδιά ἐπαλλε μέχρι βαθμοῦ ἀπειλοῦντος νὰ διαρρήξῃ τὸν στηθόδεσμόν της, ἐρρίγει καὶ εἰς αὐτὸν τὸν δοῦπον τῶν βημάτων της.

Ἐπρεπε νὰ διασχίσῃ τὴν πόλιν ἄσπασαν ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν ὁδὸν Φολί ἐνθα κατῴκει.

Ἦσαν δὲ καὶ τότε αἱ ὁδοὶ ὡς εὐρίσκονται καὶ τὴν σήμερον. Ἀπόκεντρος

λίαν, τόσον, ὥστε καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων τῆς Διέπτης τὴν ἠγνόουν, παρείχεν ἡ ὁδὸς αὕτη καὶ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, θέαν ἐντελοῦς ἐρημίας.

Οὐδὲν ἐργαστήριον, οὐδὲν δημόσιον κατάστημα ἐκόσμηε τὴν ἐρήμην ταύτην ὁδόν.

Ἐν τέλει ἡ Γενεδιέθης ἐφθασεν εἰς τὰς βαθμίδας τῆς ἐξωθύρας τῆς οἰκίας των.

Μηχανικῶς κινήματι ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἀλλὰ συγχρόνως, φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους της, παρτήρησεν ὅτι τὸ περιδέραιον ἔλειπε. Νέοι ἔλεγχοι; νέαι λύπαι.

Ἀνέγειρεν αἶφνης τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφάνη ὡς μὴ πιστεύουσα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Τῇ ἐφάνη ὡς νὰ ἐβλεπε φῶς εἰς τὴν πρῶτην ὁροφὴν.

Μετ' ἄλγινον ἐπείσθη ὅτι δὲν ἵπατωντο οἱ ὀφθαλμοὶ της. Πράγματι, ἐντὸς τῆς οἰκίας ὑπῆρχε φῶς, ἡ τῆς ἐστίας ἡ τῆς λυχνίας ἀδιάφορον ἀναμφισβότως κάποιος θὰ ἦτο ἐν αὐτῇ. Ποῖος ἠδύνατο νὰ ἦναι οὗτος; Εἰς μόνος εἶχε διπλοῦν κλειδίον, καὶ οὗτος ἦτον ὁ πατήρ της. Ἀλλὰ τότε εἶχεν ἄρα ἐπιστρέψει, ἐνῶ τὸν ἐνόμιζεν ἀπόντα καὶ μέλλοντα εἶναι ν' ἀπουσιάσῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐν τῷ ταξειδίῳ;

ὑπὸ τοιοῦτους λογισμούς. ἐδίσταζε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόσῃ πρότερον ποθητὴν θύραν. Ἀλλὰ τέλος πάντων ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ. Ἐθεσε τὴν κλειδα εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κλειθροῦ σιγαλῶτατα, τὴν ἔστρεψε, ἤνοιξε τὴν θύραν, καὶ εἰσῆλθε ἐπανακλείσασα αὐτὴν κατόπιν.

Ἀνέβη μίαν πρὸς μίαν τὰς βαθμίδας τῆς ἐσωτερικῆς, κλίμακος καὶ πλησιάσασα εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἐνθα τὸ φῶς, ὑπέστη δευτέραν ταραχὴν, πεισθεῖσα ἔκ τινος διαλόγου, ὃν συγκεχυμένως ἤκουσεν, ὅτι ὁ πατήρ της Πέτρος Λεγρὰς δὲν ἦτο μόνος.

Ἀναλαμβάνουσα τὸ θάρρος της ὤθησε τὴν θύραν, διεσκέλισε τὴν οὐδὸν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Ἡ Γενεδιέθης! ἀνέκραξαν ταύτοχρονως δύο φωναί.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι τέτοιαν ὥρα; ἠρώτησε διὰ φωνῆς ἐπιπληκτικῆς εἰς ἐκ τῶν δύο, πεντηκοντούτης περίπου, ὕψηλός, ἀνὴρ ῥωμαλέος, μὲ ἐκφραστικώτατα χαρακτηριστικὰ καὶ ὅστις ἐκάθητο πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς ἐστίας.

— Πάτερ μου.... ἐφέλλισεν ἡ ἔνοχος θυγάτηρ ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἐλα! ἔλα! ἀντεῖπεν ὁ ἕτερος καθήμενος, ἀπέναντι τοῦ πρώτου· σιγὰ νὰ μὴ τὴν δείρῃς! Ἀ! μὰ τὴν πίστιμου.

Καὶ τὴν ἔσυρε μετὰ τρυφερότητος πρὸς ἑαυτόν. Παρατηρῶν εἴτα αὐτὴν κάθυγον;

— Κύτταξέ την, εἶπε. Ἐμεῖς ἐδῶ ζεσταινόμεθα μιὰ χαρὰ καὶ αὐτὴ τρέμει ἀπὸ τὸ κρύο!...

— Ἀλλὰ.... ἐπανέλαθεν ὁ Πέτρος, ὅστις δὲν ἀνέμενε πλείονα ἵνα τὴν συγχωρήσῃ.

— Ἐλα τώρα! Ἀστ' αὐτά. Ἀλλοτε ἐξηγεῖσθε πῆγαινε κόρη μου ν' ἀλλάξῃς πῆγαινε, πῆγαινε βάλε ἄλλο φουστάνι, καὶ γύρισε νὰ φιλήσῃ τὸν λυκοπατέρα σου.

— Θὰ τὴν φιλήσω τώρα καλλιτέρα...., ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, τείνων αὐτὴ τὰς χεῖρας καὶ εἴτα τοὺς βραχίονας.

Τοιοῦτου συνηγόρου τυχοῦσα ἡ Γενεδιέθης, καὶ τόσῳ ἀπαλοῦ κατηγόρου, ἀμέσως ἐδικαιολογήθη, εἰποῦσα ὅτι μετέβη νὰ διέλθῃ ὀλίγας ὥρας παρὰ τῇ φίλῃ της Πετρούλᾳ· ὅτι ἐξῆλθον εἰς περίπατον, ὅτι τὰς κατέλαβεν ἡ βροχὴ καὶ ὅτι δὲν ἔδυνάμην νὰ ἐπανέλθωσιν ἐνωρίτερον. Καὶ οὕτω ἀπέσυρε τὰς τυχερὸν ὑποψίας τοῦ πατρός της.

— Ἰδοὺ λοιπόν! Εὐχαριστήτης τώρα, ἀγριόγατε! Ἠρώτησεν ὁ σύντροφός του τὸν Πέτρον Λεγρὰς.

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν, ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἔνοχον, τὴν ἡσπάσθη καὶ κατόπιν τὴν ὠδήγησε πρὸς τὴν θύραν τοῦ παραπλεύρως δωματίου, ἐνθα ἐντὸς πέντε λεπτῶν, εἰσελθοῦσα, ἀπέβαλε τὰ κάθυγγρα ἐνδύματα καὶ ἐνεδόθη νέα.

Ὁ ἐνθερμος οὗτος ὑπερασπιστὴς τῆς Γενεδιέθης ἦτο γέρων μικροῦ ἀναστήματος, μὲ ζωηροὺς ἐτι ὀφθαλμούς, καὶ οὕτινος τὸ βλέμμα ἐνίοτε ἐμαρτύρει περίσκεψιν νοὸς ἐνταυτῷ καὶ εἰρωνείαν. Ἐφόρει μακρὸν βαθύχρουν ἐπενδύτην, μὴ προσμοιάζοντα πρὸς οὐδένα συμμόν, οὐδὲ παρελθόντα οὐδὲ ἐνεστώτα. Εἶχε τὴν κόμην ἐκτενισμένην καὶ τὴν γενειάδα διευθετημένην οὕτω, ὥστε παρωμοιάζεν ὀλίγον μὲ ῥώσσον τοῦ βορρᾶ ἢ ναυτικὸν τοῦ Πολλέ.

Ὁ παράδοξος οὗτος ἄνθρωπος ὠνομάζετο Ρερὺ Ζακὲ καὶ μετήρχετο τὸν ἔμπορον τῶν ὁδῶν. Τὸν συνήντα τις εἰς ἀπάσας τὰς παροχθίους ἐξοχὰς, ὅτε μὲν ἐλαύνοντα ἡμίονον φορτωμένον ἐμπορεύματα, ὅτε δὲ φέροντα ἐπὶ τῶν ῥωμαλέων ὄμων του δέματα ἐμπορευμάτων. Ἐπώλει πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ πωληθῇ. Ἀπὸ τῶν λεπτοτάτων μέχρι τῶν χονδροειδεστάτων. Τὸ δέμα του ἦτο ὀλόκληρος ἀγορά. Φιλάρεσκός τις μελόνυμφος ἠδύνατο κάλλιστα νὰ προμηθευθῇ ἀπ' αὐτοῦ πάντα τὰ εἶδη τῶν ἀναγκασιούτων διὰ τὸν γαμήλιον στολισμόν της.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Πέτρον Λεγρὰς, οὗτος ἔχαιρε φήμην εὐπόρου. Κατὰ τὴν

ἐποχὴν ἐκείνην ὁ λιμὴν τῆς Διέπης ἐκτίζετο ἐκ νέου, διότι οἱ προκατέχοντες αὐτὸν Ἀγγλοὶ, φεύγοντες, ἀφῆκαν πάρθεον βέλος τὴν πυρόλησιν ὄλων τῶν καταστημάτων. Ὁ κύρ Πέτρος λοιπὸν ἦτον ἰδιοκτῆτης καὶ πάτρων τῆς Πέρας *), ὡραίον ἀλιευτικὸ πλοιαρίον, στερεοῦ, ταχυτάτου, ἐλαφροῦ, λίαν καταλλήλου διὰ τὸν ριψοκίνδυνον καὶ τολμηρὸν πάτρωνά του, καρυδότσουφλον ἴσως, μὲ ἓνα ἰστὸν, ὅπερ, ὀλισθαίνον ἐπὶ τῶν ὑδάτων. δὲν ἄφινε οὐδ' ἀμυδροτάτην σειρὰν κελεύθων καὶ ὅπερ ὑπερεπήδει καὶ τὰ μεγαλείτερα κύματα πάντοτε θριαμβευτικώτατα.

Τὸ πλήρωμα ἦτον ἐφάμιλλον τοῦ σκάφους καὶ τοῦ πλοιαρχοῦ ἰδιοκτῆτου, ἐξ ἀπτόητοι ῥωμαλέοι καὶ ὀξυνούστατοι ναῦται, εἰς οὓς ἡ τρικυμία προὔξεναι εὐθυμίαν, καὶ οἵτινες τότε μόνον ἦσαν εὐχαριστημένοι, ὅταν, ἀποπλέοντες ὡσφραίνοντο τρικυμίαν ἐν τῇ θαλάσῃ. Ἡ ἀλιεία καὶ ἀκτοπλοῖα ἦτο τὸ ἔργον των, ἡ εὐτυχία των. Ἡ τόλμη, τὸ ἔμφορον θάρρος καὶ ἡ παῖρά των διήγειρον τὸν θαυμασμὸν ὄλων τῶν οἴκουμένων παραλίω, ἀπὸ τοῦ Σαὶν Βαλερὺ μέχρι τοῦ Τρεπόρ.

Σπουδαίως τις λόγος θὰ ἐνυπῆρχεν ἐν τῷ μέσῳ, ἵνα διακόψωσι τὸ ταξίδιον των καὶ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸν λιμένα. χωρὶς νὰ λαμβάνηται οὐδόλως ὑπ' ὄψιν, ἕνεκα τῶν προεκτεθέντων, ἡ μαινομένη ἔξω τρικυμία. Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου λοιπὸν τούτου ἀκριβῶς περιεστρέφετο ἡ ὁμιλία, καθ' ἣν στιγμὴν εἶχεν ἐμφανισθῇ ἡ Γενεδιέβη.

— Καὶ λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ῥεμὺ ὅταν αὕτη εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἡ κερδισμένη μερίδα;

— Σοῦτ! ἀντεῖπεν ὁ Πέτρος, μήτε λέξι!

Καὶ διὰ τῆς σιδηρᾶς λαβίδος τῆς ἐστίας ἐνέριψεν εἰς τὸ πῦρ δέσμην χαρτίων.

— Νά την! Νὰ τί ἔγινε, προσέθεσεν, ἐνῷ εἶχε πλέον ἐξαφανισθῇ ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν.

— Οὐτε νὰ τὴν ἴδωμεν οὔτε νὰ τὴν γνωρίσωμεν ἀπεκρίθη ὁ Ῥεμὺ ἀνασκαλεύων τὸ πῦρ τῆς ἐστίας.

Μετὰ τοῦτο ἡ συνδιάλεξις περιεστράφη εἰς ἄλλο θέμα περὶ τῆς Γενεδιέβης.

Ἴνα καταστῇ γνωστὴ ἡ αἰτία τῆς ἀγάπης τοῦ Ῥεμὺ πρὸς τὴν Γενεδιέβην εἶνε καλὸν νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι πρὸ δωδεκάδης περίπου ἐτῶν ἀπέδρα ἐκ

τῆς συζυγικῆς του οἰκίας ἡ σύζυγός του, ἀκολουθοῦσα ἓνα τελωνιακὸν ὑπάλληλον, πρὸς αἶσχος τῆς ναυτικῆς τιμῆς του, καὶ ἥτις εἶχε συμπεριλάβει μεθ' ἑαυτῆς μικράν τινα θυγατέρα της, μόλις ὀκταετῆ, ἣν ὁ ἐγκαταλειφθεὶς σύζυγος ἠγάπα τρυφερώτατα. Ἡ ἀπώλεια τῆς συμβίας του τῷ προὔξεν ἡσασε μετρίαν αἰσθησιν, ἀραίωσεν γὰρ τὸ ὁμολογήσωμεν, διότι ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου ἡ διχόνοια ἐβασίλευεν εἰς τὸ συζυγικὸν ἐκεῖνο ζεῦγος, ἕνεκα τοῦ ἀσυμβιβάστου τῶν χαρακτήρων αὐτῶν ἐλυπεῖτο ὅμως σφόδρα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς θυγατρὸς του.

Ἴνα ἀπατῇ τὴν λύπην του ταύτην ἠγάπησε τὴν Γενεδιέβην, καὶ τὸ πρὸς αὐτὴν πατρικὸν αἰσθημά του ἔφθανε μέχρι τοῦ νὰ τῇ δωρῇ πολύτιμα δῶρα.

— Ἀς ἀφῆσωμεν τοὺς γκαμπειλοῦς τώρα! εἶπεν αἰφνης, συνοδεύων τοὺς λόγους του τούτου δι' ἀκουσίον μορφασμοῦ, ὅστις πάντοτε τῷ ἐξέφευγεν ὅταν προσέφερε τὴν λέξιν γκαμπειλοῦ. Νὰ ἡ κόρη σου τώρα. Γιὰ πές μου, Γενεδιέβη, ἀλήθεια ὅτι μισεῖς καὶ σὺ τοὺς γκαμπειλοῦς; Καὶ εἶμαι τόσο βέβαιος πῶς δὲν τοὺς ἀγαπᾷ, ὥστε ἀποκρίνεται ἐγὼ ἀπὸ μέρους της, ναί!

Εἰς τὴν ἀπόστροφον ταύτην τοῦ λόγου τοῦ Ῥεμὺ, ἥτις ἤχησεν εἰς τὰ ὠτά της ὡς ἐλεγχος διὰ τὴν ἐν τῇ διασκεδάσει διαγωγὴν της, ἡ Γενεδιέβη ἠσθάνθη ζωηρὸν ἐρύθημα χρωματίζων πυρῶδως τὰς παρειάς της.

— Σιγὰ! σιγὰ δά! εἶπεν ὁ Πέτρος Λεγρὰς, ἀρματώθηκες ἐναντίον των οἱ γκαμπειλοῦ! οἱ γκαμπειλοῦ καὶ ὄλο ἓνα οἱ γκαμπειλοῦ ἀφῆσέ τους τοὺς δυστυχεῖς. Καὶ μπορεῖ ποτὲ μὴ κόρη σὰν τὴν Γενεδιέβη νὰ μὴ μισῇ τοὺς γκαμπειλοῦ;

— Ἀχ! πῶς τοὺς μισῶ! Κάμμιὰ φορὰ, ξέρεις ἂν μοῦ τύχουν στὰ χέρια, τί ἔχω νὰ τοὺς κάνω. Δὲν εἰν' ἔτσι μικροῦλά μου;

Ἐκείνη κατέβαλε πᾶσαν δύναμιν ἵνα μειδιάσῃ, ἐνῷ κατεῖχετο ὑπὸ παρομοίου αἰσθημάτος ὑπ' οὗ καταλαμβάνεται ὁ ἀκούων τὴν καταδίκην του ἑνοχος.

Ἀλλ' ἐνταῦθα νέον περιστατικὸν ἐθετο τέρας εἰς τὴν συνδιάλεξιν ταύτην.

Δύο δειλοὶ κτύποι, ἀκουσθέντες ἐπὶ τῆς ἐξωθύρας, ἀνήγγελλον ἐπίσκεψιν, ἥτις βεβαίως θὰ ἦτο λίαν παράδοξος, ἐκτελουμένη τοιαύτην ὥραν.

— Θαρρῶ πῶς ἐκτύπησεν μὴ τὴν πίστι μου, εἶπεν ὁ Ῥεμὺ.

— Ποῖος νᾶνε τέτοιαν ὥρα; προσεῖπεν ὁ Πέτρος, ἐρωτῶν διὰ τοῦ βλέμματός τὴν θυγατέρα του. Ποῖος γνωρίζει τὴν ἐπιστροφὴν μου;

Ἐκείνη περιέστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καταβιβρωσκομένη ὑπὸ ἀπεριγράπτου ἀγωνίας. Ἐσκέπτοτο ὅτι μεταξὺ ἐκείνων οἵτινες ἐγνώριζον ὅτι ὁ πατήρ της ἦτο ἀπὸν καὶ οἵτινες πιθανὸν νὰ ἤθελον νὰ τὴν ἐπισκεφθῶσι, μόνον, ἵνα τῇ ἐξομολογηθῶσι τὸν ἔρωτά των, πιθανώτερον ὅτι θὰ εἶχε τὴν τόλμην νὰ τὸ πράξῃ ὁ Βαλεντίνος. Ἴνα παύσῃ ἡ ἀγωνία της, ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ προσεπάθη νὰ διακρίνῃ διὰ μέσου τῶν παραπετασμάτων τῶν παραθύρων, τίς ὁ ἐπισκέπτης.

Ὁ ἀνάδοχος αὐτῆς Ῥεμὺ, ἐν ἀμηχανίᾳ καὶ οὗτος διατελὼν, ἠκολούθη ὅλας αὐτὰς τὰς ἀνησύχους κινήσεις τῆς ἐνόχου κόρης, συνδυάζων ἐν τῷ πνεύματί του τὸν βραδύναντα περίπατον, τὴν ταραχὴν καὶ τοὺς δισταγμοὺς τῆς προστατευομένης του μόλις ἤκουσε τοὺς δύο τούτους κτύπους.

— Δὲν ἔμπορεῖς νὰ ἴδῃς ἀπὸ μέσα ἀνοιξῇ τὸ παραθυρόφυλλον καὶ μόνος ἐκτελῶν ὅ,τι συνεδούλευσεν, ἐπλησίασε τὴν ῥινά του εἰς τὸ ἀνοιγμα τοῦ παραθύρου, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἑτεροὶ δύο κτύποι, δειλοὶ ἐπίσης ὡς οἱ πρῶτοι, ἠκούσθησαν ἐπὶ τῆς θύρας, ἀναγγέλλοντες ὅτι ὁ ἐπισκέπτης ἦτον ἀκόμα ἐκεῖ.

— Αἱ!... Ποιὸς κτυπᾷ ἔτσι σιγὰ;

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε Ῥεμὺ, δὲν με γνωρίζεις πλέον;

— Ὁ Καῖσαρ!

Τοῦτο τὸ ὄνομα ἐξέφυγεν ἀφ' ὄλων τὰ στόματα.

Ἦτο ἐκεῖνος πράγματι, ὁ πτωχὸς νέος. Εἶχεν ἀκολουθήσει ἐν τῷ σκότει τὴν Γενεδιέβην μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκίας της, χωρὶς ποσὼς νὰ τολμήσῃ νὰ τῇ ἀποτείνῃ τὸν λόγον. Κατόπιν ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ σχεδὸν μία ὥρα, περιφερόμενος ὑπὸ τὰ παράθυρά της, βλέπων τὸ φῶς καὶ διστάζων ἂν ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ. ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ τὴν ἴδῃ, νὰ τῇ ἀπευθύνῃ ἓνα λόγον διὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ, ἵνα καθησυχάσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἀφ' ἑτέρου ἤθελε καὶ νὰ τῇ ἐγχαίρισθῃ τὸ περιδέραιον ὅπερ εἶχεν ἀρπάξαι ἀπὸ τὸν μικρὸν ἀντίζηλόν του. Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο αὕτη, ἐὰν ἐστρεφε, θὰ τὸν ἐβλεπεν ὀπισθεν αὐτῆς τείνοντα διὰ τῆς χειρὸς του πρὸς αὐτὴν τὸ κόσμημα ἀλλὰ δὲν ἔσχε τὸν χρόνον ἢ μάλλον τὸ θάρρος νὰ τὴν προσφωνήσῃ. Τὸ αἰσθημά του τὸν ἐκώλυε ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐρυθριάσῃ ἐμπροσθέν του. Ἡ πρὸς αὐτὴν τρυφερότης του ἦτο τόσῳ ἄπειρος ὥστε ἐφοβεῖτο μὴ τυχὸν καὶ τὴν λυπήσῃ ἀποδεικνύων αὐτῇ τὴν πρὸς αὐτὴν σκληρότητά της.

Τέλος πάντων, ἀφοῦ ἀπεφάσιζε καὶ

*) Ἀφῆκαν ἀμαρτυράσαντες τὴν λέξιν Porte = μηχανήματα, ἐν τῇ Γαλλ. βίβλ. προσθέτοντες ἑλλην. κατάληξιν, ὡς ἡ φράσις Στράβ. τὸ Belle-Rose, μεταφράσει: Βαλλε-ρόζας. (Σ. Μ.)

πάλιν μετ' ὀλίγον ἐδίςταζε, ἀφοῦ εἰκοσάκις σχεδὸν ἐπλησίαζε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ πληκτρον καὶ τὴν κατεβίβαζε πάλιν, ἀπεφάσισε καὶ ἔκρουσε.

Φεῦ! ὅταν αἱ γυναῖκες δὲν ἀγαπῶσιν, ἢ ὅταν ἀρχῶνται νὰ μὴ ἀγαπῶσιν, εὐκόλως καθίστανται ἄδικοι. Ἐνῷ ἐκεῖνος ἐσκέπτετο τὴν νύκτα ὡς μὴ τὴν δυσαρρεστήτην, ἐκεῖνη ὑπόπτεισεν εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τοῦ κακὴν πρόθεσιν· ὅτι ἤρχετο δηλαδὴ ἤρχετο νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ νὰ τὴν ἐκθέσῃ. Ἡ συνείδησις τοῦ σφάλματός της ἐξεγείρετο ἐν ἑαυτῇ.

Ὁ Πέτρος Λεγρὰς ἔλαβε λυχνίαν καὶ κατήλθε τῆς κλίμακος ἐν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν εἰς τὸν ἐπισκέπτην.

— Ῥ! Ῥ! εἶπεν ὁ Ῥαῦν μετὰ τοῦ νορμανδικοῦ ἐκείνου τόνου τῆς φωνῆς του, νὰ μὴ ἐπίσκεψις ποῦ μᾶς ἔρχεται πολὺ ἄργά. Δὲν μοῦ λές ἀλήθεια Γενεβιέση· συμπεραίνεις τί νὰ ἔχῃ νὰ πῇ τοῦ πατέρα σου αὐτὸς ὁ νέος τέτοιαν ὥρα;

(ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΡΩΣΣΙΑΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΔΕΝΙΣΤΩΝ

(Συνέχεια)

XX

Η ΕΚ ΓΕΝΕΥΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μόλις ἐξῆλθεν ὁ Στέφανος, ἡ Βάνδα ἐπεσεν ἐξηντηλημένη ἐπὶ τοῦ διβανίου. Ἐμείνεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀναίσθητος μετὰ τὴν κεφαλὴν ὡσεὶ ἐρριμένην ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων· ἡ ὅλη ἐκφρασίς της ἐμαρτύρει κόπωσιν καὶ ἀπελπισίαν. Ἀπὸ στιγμῆς δ' εἰς στιγμὴν ὑπόκωφος στεναγμὸς ἐξώγκου τὸ στήθος της.

Ἡ Κατία τὴν ἐθεώρει ἀνήσυχος· δὲν ἐτόλμα ὅμως νὰ τὴν ἐρωτήσῃ τὴν αἰτίαν τῶν διατρεξάντων.

Ἐπλησίασεν ἐν τούτοις εἰς τὸ διβάνιον καὶ ἔλαθεν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της τὴν χεῖρα τῆς Βάνδας.

— Θάρρος! θάρρος, ἀδελφὴ μου! τῇ εἶπε δι' ἡχηρᾶς φωνῆς. Ἐλυσμένης τὴν ἐκ Γενεύης ἐπιστολὴν, ἥτις ἀναμφιδόλως θὰ προέρχεται ἐκ τῶν φίλων μας τῶν δυστυχῶν ἐξορίστων;

Ἡ Βάνδα ἠγέρθη καὶ ἐπανεκάθησεν ἐπὶ τοῦ διβανίου.

— Δός μοι τὴν, εἶπε.

— Συνέθλασε τὰς σφραγίδας τοῦ φκελλοῦ ἀλλὰ μόλις ἀνέγνωσε λέξεις

τινὰς, ἔρριψε κραυγὴν, ἔθλιψε τὴν ἐπιστολὴν ἐπὶ τῆς καρδίας της, καὶ κύπτουσα πλέον ἠττημένη ὑπὸ τὸ βάρος τῶσαν συγκινήσεων, ἐλειποθύμησε.

Ὁ ὀγκώδης φάκελλος περιεῖχε, ὡς εἶχεν ὑποθέσει ὁ Ῥαῦνδον, ἐν χειρόγραφον, ὅπερ συνωδεύετο ὑπὸ τῆς κἀτωθι ἐπιστολῆς.

Ἀ Προφιλεστάτῃ θυγατρὶ μου,

Ἡ μήτηρ σου σοὶ χαράττει τὰς γραμμὰς ταύτας, ἡ μήτηρ σου, ἣν ἐνόμιζες θανούσαν, ἡ μήτηρ σου, ἥτις, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπαίσια καὶ φρικώδη συμβάντα τὴν ἐχώρισαν ἀπὸ τῆς θυγατρὸς της, ἣν ἐλάτρευεν, δὲν ἔπαυσε ποῦδ' ἐπὶ στιγμὴν σκεπτομένη αὐτήν.

Πολλὰ καὶ φρικώδη ὑπέστην καθ' ἅπασαν τὴν ὑπαρξίν μου· ἀλλ' ἡ δριμυτέρη πικρία δι' ἐμὲ ἦτο, ὅτι ἐπὶ δέκα ἐπτὰ ὅλα ἔτη δὲν ἠδυνήθην νὰ συγκοινωνήσω μετὰ σοῦ, προσφιλεστάτῃ μου Βάνδα.

Χάρεις εἰς τοὺς φίλους μας, συνεχῶς συνεχέτατα ἐμάνθανον περὶ σοῦ. Τὴν ἀνάπτυξίν σου ἠκολούθησα, καὶ τοὶ μακρόθεν, βῆμα πρὸς βῆμα. Εἶμαι ἐν γνῶσει τῶν χαρίτων σου ἀπασῶν καὶ τῶν τελειοτήτων σου καὶ τῶν πλεονεκτημάτων σου, ἐφ' ᾧ καὶ ἐναδρόνομαι· γνωρίζω ὅτι ἡ ἄπειρος φυσικὴ καλλονὴ σου δὲν εἶνε ἢ ἀντανάκλασις τῶν θελημάτων της καλῆς ψυχῆς σου.

Ἡμεῖς σοὶ ἀπεστείλαμεν ὡς θαλαμηπόλον τὴν ἀφοσιωμένην Αἰκατερίνην Λαβίνσκαν. Ἀγνοεῖ ὅτι εἶμαι μήτηρ σου· ἀλλ' ἔγραφα συνεχῶς εἰς τὸν φίλον μου Μιχαὴλ Φεδερώφ, καὶ ὅλαι καὶ ἐπιστολαὶ του περὶ σέ ἀνεφέροντο. Ὡ! πῶς κατέτρωγον τὰς ἐπιστολάς ταύτας, αἵτινες μ' ἐπληροφόρουν ὅτι ἐγένεσο καὶ σὺ ἐπίσης ἐπαναστάτης, ἐχθρὰ τῶν βανδαλικῶν καταπιέσεων, ἀφοσιωμένη φίλη τῶν καταδυναστευομένων θυμάτων.

Δύναμαι λοιπὸν ἤδη νὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ, νὰ σοὶ διηγηθῶ τὴν ὀδυνηρὰν ἱστορίαν μου, ἥτις ἐν μικρογραφίᾳ κεῖνε ἐκεῖνη τῆς Ῥωσσίας ἀπὸ εἰκοσαστίας *) Εἰμι βεβαία, ὅτι ἡ ἀγαθὴ καρδία σου θὰ μὲ ἐννοήσῃ, θὰ αἰσθανθῇ ὅτι οἶκτον δι' ἐμὲ καὶ θὰ μὲ συγχωρήσῃ.

Ἐάν πρὸ καιροῦ δὲν σοὶ ἐγνωστοποιούμην τὴν ὑπαρξίν μου, τοῦτο προήρχετο διότι προηγουμένως ἤθελον νὰ ἤμην βεβαία περὶ τῶν αἰσθημάτων σου· ἐφοβούμην προσέτι ἐκριτομυθίαν πινά. Ὁ δυνάστης μας ἠδύνατο νὰ μᾶς καταδιώξῃ καὶ μᾶς ἐξοντώσῃ καὶ

*) Ἡ ἱστορία αὕτη εἶνε αὐθεντικὴ· τὰ ὀνόματα μόνον τῶν προσώπων ἠλλοτρήσθη.

μέχρι τοῦ ἀσύλου, ἐν ᾧ εὐρισκόμεθα.

Εἶνε τέσον πανούργος καὶ τρομερὰ ἡ ἀστυνομία τῆς Πετροπόλεως!

Ἡ κυβέρνησις δὲν παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖράς της τὸν ἀτυχὲς φίλον μας Νετσαγιέφ; Ἐπίσης καὶ τὸν Φεδερώφ;

Ἀχ! Βάνδα μου! ἐάν ἠδύνασο ν' ἀναγνώσῃς ἐντὸς τῆς καρδίας μου· ἢ πρὸς σέ τρυφερότης καὶ ἀγάπη μου εἶνε ἄπειρος. Κοινωνῶ τέλος μετὰ τόσον μακρὸν χωρισμόν! Νοερῶς σὲ περιπτύσσομαι, προσφιλεῖς κόρη καὶ καλύπτω τὴν ὥραϊαν κεφαλὴν σου μετὰς μητρικᾶς θωπείας μου.

Ἡ μήτηρ σου

ΛΑΕΕΛΑΝΔΡΑ ΚΡΥΛΩΦ.

Ἡ Βάνδα ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην μετὰ τῶσαν κατανύξεως, παραφοράς καὶ ἐκπλήξεως, ὥστε ἀδυνατῇ κάλαμος νὰ περιγράψῃ αὐτά.

Ἐρρίφθη κλαίονσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς φίλης της, ἥτις συνεμερίζετο τὴν τε χαρὰν καὶ ἐκστασίαν της.

Θὰ ἦνε βεβαίως ἐκεῖνη, ἣν εἶδον παρὰ τῷ Μιχαὴλ Φεδερώφ· ἡ ἀξιολάτρευτος ἐκεῖνη γυνὴ, περὶ ἧς σοὶ ὡμίλουν τοσάκις, καὶ ἧς οἱ γλυκεῖς ὀφθαλμοὶ ἀκτινοβολοῦν ὡς οἱ σοί.

Εἶνε εἰσέτι ὥραϊα;

Σοὶ ὁμοιάζει· ἀλλ' αἱ λύπαι προσέθεσαν εἰς τὴν ὠραιότητά της ὀδυνηρὰ ἔχνη αὐστηρᾶς εὐγενείας καὶ ἀξιοπροπέας.

Μετὰ τὸν σύντομον τοῦτον διάλογον, ἡ Βάνδα ἐπλησίασε πρὸς μικρὰν μονόπουν τράπεζαν καὶ ἤρχισε ἀναγινώσκουσα τὸ χειρόγραφον.

Ἡμὴν δεκαεξαετῆς, ὅτε συνήντησα ἐν Ἰταλίᾳ τὸν πρίγκηπα Κρυλώφ. Ἦτο τέλειος εὐγενὴς, μέγας κύριος καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, εὐπροσήγορος, χαρίεις καὶ σχεδὸν πλάνος. Μὲ ἡγάπα περιπαθῶς. Ἐδεικνύετο κατὰ συνέπειαν πρὸς ἐμὲ ἀγαθός, γλυκὺς καὶ γενναῖος· σὺν τοῖς ἄλλοις εἶχε καὶ τὸ δέλεαρ τοῦ ὄγκου τοῦ ὀνόματός του καὶ τοῦ πλοῦτος του. Ἐν μίᾳ δηλαδὴ λέξει κατεῖχε πᾶν ὅ, τι δύναται νὰ θαμβώσῃ καὶ νὰ θέλῃ μίαν νέαν κόρην. Ἐπίστευσα ὅτι τὸν ἠγάπων, καὶ ἐνόμισα εὐτυχίαν μου ὅτε συνήνεσα νὰ τὸν νυμφευθῶ.

Τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ γάμου μου ὑπῆρξεν εὐτυχές.

Ὁ πρίγκηψ εἶχεν ἀποκλειστικὸν ἱατρὸν τῆς οἰκίας του γέροντά τινα Νικόλαον Μάρκεβιτς, ὅστις τῷ ἦτο λίαν ἀφοσιωμένος.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Μάρκεβιτς εἶπεν εἰς τὸν πρίγκηπα.